

[Kulturministeren]

- Beskyttelse af kunstneriske præstationer, betænkning 962/1982.
- Film- og videogramspørgsmål, betænkning 1000/1984.
- Ophavsretligt biblioteksvederlag, betænkning 1038/1985.
- Billedret, betænkning 1063/1986.
- Ophavsret og edb, betænkning 1064/1986.

Udvalget påregner at afgive en afsluttende betænkning i løbet af 1989.

I 1985 blev der på grundlag af forslag i de nævnte delbetænkninger foretaget en forholdsvis omfattende lovrevision, jf. lov nr. 274 af 6. juni 1985.

Hovedpunkterne i det nu foreliggende lovforslag er:

- En præcisering af, at lovens bestemmelser om beskyttelse af litterære værker også skal finde anvendelse på edb-programmer (§ 1, nr. 1).
- Ændring af lovens § 9 om offentlige aktstykker (§ 1, nr. 2).
- Ændring af lovens § 11 om kopiering til privat brug i relation til edb-programmer (§ 1, nr. 4).
- Præcisering af den i 1985 gennemførte generelle licensordning for kabelviderespredning af radio- og tv-programmer (§ 1, nr. 7).
- Ændring af lovens § 23 om spredning af eksemplarer i relation til edb-programmer (§ 1, nr. 8).
- Indførelse af en ophavsretlig afgift på 5 pct. ved erhvervsmæssigt videresalg af kunstværker (§ 1, nr. 10).
- Gennemførelse af en særlig bestemmelse i § 42 b om ophavsretten til edb-programmer frembragt i ansættelsesforhold (§ 1, nr. 12).

Hovedformålet med lovforslaget er at præcisere ophavsretslovens anvendelighed på edb-området. En sådan præcisering er påkrævet, fordi der på dette område i de senere år har hersket en vis retsuisikkerhed, som på længere sigt vil kunne have uheldige konsekvenser for edb-omsætningen.

Herudover har jeg fundet det ønskeligt, at der på et enkelt af lovens mere traditionelle beskyttelsesområder, billedkunstudvalget, gennemføres forbedringer i ophavsmændenes retlige stilling. Vigtigst blandt de foreslåede ændringer er forslaget om indførelse af en afgiftsordning i forbindelse med erhvervsmæssigt videresalg af kunstværker. Nogle af de forslag,

som Ophavsretsudvalget har stillet, er ikke medtaget i lovforslaget, da de skønnes at kræve yderligere overvejelser og nordiske forhandlinger. Dette gælder blandt andet udvalgets forslag om ophavsretligt udstillingsvederlag og om ret for en kunstner til at have lovbestemt adgang til værker, f.eks. et maleri, som kunstneren har solgt.

I denne forbindelse har jeg på ny overvejet, om forslaget burde kombineres med en generel offentligretlig afgift, som også skulle omfatte omsætning af ikkebeskyttede kunstværker. Der henvises herved til lovforslagene om afgift på erhvervsmæssig omsætning af bildende kunst og om ændringer i ophavsretsloven (L 201 og 202), som senest blev behandlet i folketingsåret 1987-88. Det må imidlertid erkendes, at lovforslagene under behandlingen blev mødt med betydelige indvendinger, og det blev fremhævet, at en sådan sammenblanding af privatretlige og offentligretlige afgifter var forbundet med store betænkeligheder. På denne baggrund har jeg fundet det rigtigst, at der først søges gennemført og indhentet erfaringer med en rent ophavsretlig ordning, som kunstnerne selv administrerer, og at det på et senere tidspunkt i lyset af erfaringerne overvejes, om der bør indføres en bredere afgift, der også omfatter ikkebeskyttede kunstværker.

Endelig indeholder lovforslaget et forslag til præcisering af den generelle licensordning for kabelspredning af radio- og fjernsynsprogrammer (§ 22 a), som blev gennemført i 1985, idet ordningen har givet anledning til tvivl i forhold til boliglovgivningens huslejestemmelser. Jeg foreslår derfor, at der i ophavsretsloven skabes hjemmel til, at ejerne af et kabelanlæg – hvem det påhviler at betale det ophavsretlige vederlag for kabelspredning – kan opkræve afgifterne hos de enkelte tilsluttede brugere, samt at der administrativt kan fastsættes bestemmelser om oplysningspligt i forbindelse med vederlagsopkrævningen.

Bortset fra de nævnte ændringsforslag finder jeg, at mere omfattende og principielle ændringer i ophavsretslovgivningen bør afvente Ophavsretsudvalgets afsluttende betænkning. Jeg vil i denne forbindelse understrege vigtigheden af, at sådanne ændringer i videst mulig udstrækning bidrager til at bevare den nordiske retsenhed, som blev tilvejebragt i 1961.